

به نام خداوند آلاله ها   خداوند سروان و لوزه ها

« خطای سخت گیری و مدارا »

به مکالمه های زیر توجه نمایید:

سینا: علی! استاد درس "الف" را ارزیابی کرده ای؟

علی: آره! نمرات خیلی پایینی بهش دادم.

سینا: چرا؟ او که استاد خوبی بود و بار علمی زیادی داشت.

علی: ندیدی چقدر سخت گیره همیشه از ما کار می خواد.

سینا: درسته ولی خیلی استاد خوبی! ببین مطالب را چه خوب فهمیدیم.

علی: خب! ولی خیلی سخت گیره .....

محدثه: فرزانه! استاد درس "ب" را چطور ارزیابی کردی؟

فرزانه: نمرات خیلی بالایی بهش دادم.

محدثه: مگه یادت رفته که بیشتر اوقات دیر به کلاس می آمد و خوب درس نمی داد.

فرزانه: خب! ولی با ما خیلی راه می اومد و خیلی باهش راحت بودیم.

محدثه: درسته! ولی من که هیچی از درسش نفهمیدم و اصلا خوب درس نمی داد.

فرزانه: درسته! منم هیچی از درس نفهمیدم ولی یادته مثل استاد درس الف نبود و اصلا از ما تکلیف

نمی خواست و .....

در این مکالمه ها علی و فرزانه دچار خطایی به نام خطای "سخت گیری و مدارا" شده اند. این خطا زمانی رخ می دهد که فرد ارزیاب بدون توجه به عملکرد واقعی استاد، صرفا براساس جدیت و یا آسان گیری مدرسان، به آن ها نمره می دهد. این در حالی است که در محیط های دانشگاهی، اهدافی از پیش تعیین شده برای هر موضوع درسی وجود دارد که باید مدرسان تلاش نمایند تا دانشجویان را به سطح انتظارات معین نائل نمایند. چنانچه در موضوع درسی، توانایی نقد و تحلیل دانشجویان و کاربرد آموخته ها در محیط عملی و واقعی و یا ارزیابی رویکردها مدنظر باشد، بدیهی است که مدرسان جدی تر که انتظار فعالیت های بیشتری را از دانشجویان دارند، امکان موفقیت بیشتر یادگیرنده ها را در تسلط به موضوع، کاریابی و موفقیت های شغلی آتی و امکان ادامه تحصیل فراهم می آورند. در این شرایط، تخصیص نمره بیشتر به مدرسان آسان گیر، در زمره این نوع خطا محسوب می شود.